

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-347/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Višnje Štengl, Sisak, Rimska ulica 2, OIB 70984483209, koju zastupa punomoćnik Denis Pedić, odvjetnik iz Popovače, Zagrebačka 17, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kojeg zastupaju odvjetnici Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri, iz Zagreba, Lopašićeva 4, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 3. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužiteljici Višnji Štengl isplati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 7.058,61 eur i to:

- na iznos od 4,34 EUR od 19. rujna 2006.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 3,55 EUR od 17. listopada 2006.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 13,11 EUR od 5. studenog 2008. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 25,20 EUR od 15. siječnja 2009.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 25,48 EUR od 16. veljače 2009.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 16,23 EUR od 16. ožujka 2009.g., do 30. rujna 2015.
- na iznos od 18,01 EUR od 11. travnja 2009.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 18,77 EUR od 21. svibnja 2009.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 13,41 EUR od 16. lipnja 2009.g., do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,76 EUR od 15. srpnja 2009.g., do 30. rujna 2015.
- na iznos od 12,93 EUR od 17. kolovoza 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,75 EUR od 16. rujna 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 12,35 EUR od 14. listopada 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 15,32 EUR od 16. studenog 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 14,53 EUR od 16. prosinca 2009. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 22,50 EUR od 15. siječnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 26,58 EUR od 16. veljače 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 27,36 EUR od 16. ožujka 2010.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 31,22 EUR od 15. travnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 40,07 EUR od 14. svibnja 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 42,05 EUR od 15. lipnja 2010. do 30. rujna 2015.

- na iznos od 52,55 EUR od 15. srpnja 2010.g. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 52,19 EUR od 14. kolovoza 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 71,27 EUR od 14. rujna 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 61,22 EUR od 19. listopada 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 64,20 EUR od 15. studenog 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 77,97 EUR od 15. prosinca 2010. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 83,54 EUR od 14. siječnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 72,29 EUR od 14. veljače 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 77,26 EUR od 15. ožujka 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 75,43 EUR od 21. travnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 90,78 EUR od 19. svibnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 105,68 EUR od 15. lipnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 123,84 EUR od 13. srpnja 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 150,51 EUR od 16. kolovoza 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,11 EUR od 14. rujna 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 102,33 EUR od 14. listopada 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 101,35 EUR od 14. studenog 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 103,47 EUR od 13. prosinca 2011. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,15 EUR od 13. siječnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 117,17 EUR od 15. veljače 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 115,74 EUR od 14. ožujka 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,07 EUR od 16. travnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 114,88 EUR od 10. svibnja 2012- do 30. rujna 2015.
- na iznos od 117,26 EUR od 21. lipnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 114,10 EUR od 14. srpnja 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 112,27 EUR od 17. kolovoza 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 104,18 EUR od 18. rujna 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 111,69 EUR od 15. listopada 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 116,72 EUR od 23. studenog 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,50 EUR od 14. prosinca 2012. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 114,13 EUR od 11. siječnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 107,30 EUR od 15. veljače 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 106,22 EUR od 15. ožujka 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,76 EUR od 14. travnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 99,28 EUR od 16. svibnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 100,85 EUR od 15. lipnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 101,22 EUR od 19. srpnja 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 100,80 EUR od 16. kolovoza 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 104,86 EUR od 16. rujna 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 107,48 EUR od 15. listopada 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 109,90 EUR od 3. prosinca 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,33 EUR od 16. prosinca 2013. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 112,21 EUR od 28. siječnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 111,72 EUR od 21. veljače 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 113,44 EUR od 17. ožujka 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 111,03 EUR od 15. travnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 107,02 EUR od 14. svibnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 108,19 EUR od 1. srpnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 108,92 EUR od 2. srpnja 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 112,75 EUR od 16. kolovoza 2014. do 30. rujna 2015.

- na iznos od 112,96 EUR od 17. rujna 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 115,36 EUR od 15. listopada 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 117,71 EUR od 11. studenog 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 118,38 EUR od 9. prosinca 2014. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,19 EUR od 13. siječnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 20. veljače 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 16. ožujka 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 15. travnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 16. svibnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 16. lipnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 20. srpnja 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 19. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015.
- na iznos od 119,17 EUR od 16. rujna 2015. do 30. rujna 2015.

i to do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Višnje Štengl u dijelu radi isplate zakonske zatezne kamate na iznos od 7.058,61 eur, preko iznosa dosuđenog toč. I. izreke presude.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice Višnje Štengl u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužiteljici Višnji Štengl isplati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 2.941,39 EUR, u roku od 15 dana, u roku od 15 dana."

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Višnja Štengl podnijela je ovom sudu tužbu protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi tužiteljica navodi da su Dubravko Štengl, prednik tužiteljicom kao korisnik kredita i tuženik Zagrebačka banka d.d. kao kreditor sklopili 24. srpnja 2006. Ugovor o kreditu broj: 3207047697, broj kreditne partije 7103226138 (u daljnjem tekstu: Ugovor). Ugovorom je tužitelju odobren kredit u iznosu od 46.800,00 CHF koji se tuženik obvezao staviti na raspolaganje tužitelju u kunama u protuvrijednosti navedenog iznosa po srednjem tečaju za CHF tečajne liste HNB-a važeće na dan korištenja kredita. Ugovoren je rok otplate kredita od 120 mjeseci. Odredbom čl. 7. propisano je da se kredit u iznosu od 46.800,00 CHF i kamata otplaćuju u 120 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste HNB-a važeće na dan plaćanja. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu, pod poslovnim brojem PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.g. pravomoćno je odlučeno o kolektivnoj tužbi Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv između ostalih I-tuženika Zagrebačka banka d.d., ovdje tuženika, a podignutoj radi zaštite kolektivnih interesa potrošača. Navedenom Presudom pod točkom I. izreke potvrđena je Presuda Trgovačkog

suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 04. srpnja 2013.g. u točki 1. izreke u kojoj je utvrđeno da je Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 01. travnja 2005.g. do 31. prosinca 2008.g., povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja ugovora nije potrošače informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima. Zakon o parničnom postupku propisuje postupak u slučaju tužbi radi zaštite kolektivnih interesa i prava. Odredbom čl. 502 c propisano je da fizičke i pravne osobe se mogu u posebnim parnicama pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a u kojem je slučaju sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se fizička ili pravna osoba na njih pozvati. Prema tome, tužitelj se poziva na pravno utvrđenje iz navedene Presude kojom je utvrđena ništetnost odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, dakle u konkretnom slučaju odredbe čl. 1. i 7. Ugovora. U međuvremenu Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom i rješenjem broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019.g. reviziju tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu, pod poslovnim brojem PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.g., odbio je kao neosnovanu. Prednik tužitelja je temeljem odredbe čl. 7. Ugovora bio dužan otplaćivati glavicu u iznosu od 46.800,00 CHF i kamatu iz čl. 2. Ugovora u 120 jednaka anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste HNB-a važeće na dan plaćanja. Obzirom da je utvrđeno da je navedena ugovorna odredba o ugovorenoj valuti uz koju je vezana glavnica švicarski franak ništetna i nepoštena, to je tužitelj plaćao veći iznos od onoga koji bi plaćao da je plaćao anuitete po tečaju CHF na dan korištenja kredita, te je na taj način preplatio tuženiku ukupno po pojedinim mjesecima iznos od 10.000,00 EUR-a. Rješenjem o nasljeđivanju Općinskog suda u Sisku posl. broj O-1464/2017 od 20. lipnja 2017.g., tužiteljica je proglašena nasljednicom iza pok. supruga Dubravko Štengl. U međuvremenu je tužitelj dana 12. lipnja 2023.g. podnio i Općinskom sudu u Sisku prijedlog radi raspoređivanja naknadno pronađene imovine.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da tuženik prije upuštanja u raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, skreće pažnju da je odredbom čl. 21. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207047697 od 24.07.2006. godine. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) za slučaj spora izričito ugovorena nadležnost suda u Zagrebu. Time su ugovorne strane, tuženik i korisnik kredita ugovorom potvrdili zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 2 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, dalje u tekstu: ZPP). Dakle, sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom su istovjetni, pa je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu. U rješenju o nasljeđivanju posl.br. O-1461/2017, UPP-OS-Sisak-98/2017 od 20.06.2017. godine dostavljenom uz tužbu, a na kojem tužitelj temelji svoju aktivnu

legitimaciju, nije naznačeno da ostavinu pokojnog Dubravka Štengla čine prava i obveze koje proizlaze iz Ugovora o kreditu. Budući da navedena prava i obveze iz Ugovora o kreditu nisu navedena kao ostavina iza pokojnog, tužiteljica nije u mogućnosti naslijediti navedena prava i obveze. S obzirom na navedeno tuženik prvenstveno ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije u odnosu na tužitelju i predlaže da naslovni sud bez daljnjeg raspravljanja odbije tužbene zahtjeve. Podredno, ukoliko naslovni sud nastavi postupati odnosno dalje raspravljati po predmetnoj tužbi tužitelja, tuženik ističe kako tužiteljima osporava i solidarnost na strani tužitelja. Tuženik uz ovaj odgovor dostavlja odluku Ustavnog suda RH U-III-3176/2007, a iz koje odluke proizlazi da je drugostupanjski sud u postupku koji je bio predmetom ispitivanja pred Ustavnim sudom utvrdio da zahtjev zbog stjecanja bez osnove ima pravo podnijeti samo onaj tko je faktično platio tuđe dugovanje. Nastavno na taj stav drugostupanjskog suda, Ustavni sud zaključuje da nije došlo do povrede ustavnih prava podnositelja uz obrazloženje: „Iz izloženog je razvidno da je u postupku povodom parnične tužbe podnositelja drugostupanjski sud iznio jasne i valjane razloge za svoje stajalište o nedostatku aktivne legitimacije podnositelja kao tužitelja, jer, sukladno članku 210. ZOO-a, stjecatelj ne može biti obvezan vratiti ono što je bez osnove stekao bilo kome, već samo onome od kojega je nešto bez osnove stekao. Dakle, samo onaj od kojeg je nešto bez osnove stečeno aktivno je legitimiran zahtijevati povrat“ Stoga, tuženik ističe (sve i da naslovni sud u pogledu navodne ništetnosti prihvati takav stav tužitelja, a što se osporava u cijelosti) kako tužitelju nije pravno dopušteno, a i moguće potraživati povrat navodno preplaćenih iznosa po predmetnom kreditu u cijelosti, budući da uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba te stoga tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu u tome dijelu zbog nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, podredno odbije tužbeni zahtjev tužitelja. U nastavku tuženik ističe da osporava osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva u cijelosti i to s više osnova, kako je u nastavku i obrazloženo. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je njegov prednik (u daljnjem tekstu korisnik kredita) potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu

odredbe čl. 126. ZZP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Odredbom čl. 126. ZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena 13.06.2023., to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 13.06.2018. godine nastupila zastara. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik 13.01.2016. sklopili Sporazum temeljem zakona o izmjeni i dopunama. Tako na o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) Ugovoru o kreditu (dalje u tekstu: Sporazum) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Sporazumom su parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dakle, Sporazumom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora. Cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano je odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o

kreditu. Toč. 3. cit. odredbe propisano je da se početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. (kako je prethodno navedeno), i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta. Odredbom čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK/15 propisano je da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate. Dakle, zakonom je bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR. Osim toga, odredbama ZIDZPK/15 nije samo bilo propisano na koji način se ima provesti konverzija kredita iz CHF u EUR, nego i način na koji je potrebno izvršiti provjeru izračuna konverzije te obavijestiti potrošača o tome, dakle na koji način i u kojoj mjeri informirati potrošača o samoj konverziji. Tuženik je u cijelosti postupio u skladno gore navedenim odredbama te je pribavio mišljenje ovlaštenog revizora i to mišljenje objavio na mrežnim stranicama tuženika (dostupno na www.zaba.hr). Nadalje, tuženik je tužitelju pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijekom kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF. Dakle, potpisivanju Sporazuma je sukladno zakonskoj obvezi prethodio prihvrat izračuna konverzije i to nakon primitka svih zakonom propisanih informacija, omogućavanja provjere tih informacija te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora. Stoga, ističe se da je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi korisniku kredita sklapanje Sporazuma, a korisnik je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno korisnik kredita je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. Upravo je korisnik kredita slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom (tako da se ima smatrati EURskim korisnikom kredita od početka), slijedom čega tuženik smatra u cijelosti neosnovanim tužiteljevu tužbu, a što uostalom proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda RH, posl.br. Gos 1/2019, donesene u oglednom postupku. Sud EU je 5. svibnja 2022. donio odluku u predmetu C-567/20, kojom odlukom je odgovorio na prvo pitanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koje je u bitnome navodilo imaju li potrošači pravo da sudski osporavaju odredbe osnovnog ugovora ili na zakonu uspostavljenog dodatka ugovoru kako bi ostvarili pravo na povrat sve koristi koju je banka stekla zbog nepoštenih odredbi. Sud EU je utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi pa tako niti pravo povrata koristi i to iz razloga: što su odredbe Glave IV. a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15) sukladno čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EZ isključene od ispitivanja nepoštenosti (nisu obuhvaćene materijalnim

područjem primjene te direktive – toč. 55., 59. i 64. Odluke), što je cilj zakonodavca kod donošenja tih odredaba (odredaba o konverziji) bio uspostava ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana te da je taj cilj tom zakonodavnom intervencijom postignut – toč. 57. i 62. Odluke) te stoga što su ugovorne strane zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile navodno ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova. Dakle, Sud EU je u ovoj pravnoj stvari meritorno odlučio te iznio stav da je Dodatak ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Slijedom navedenog, proizlazi da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Tuženik ukazuje na pravno shvaćanje zauzeto na sedmoj sjednici građanskog odjela VSRH, a iz kojeg pravnog shvaćanja proizlazi: "Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 – dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije." Ovo pravno shvaćanje potrošačima daje isključivo pravo na zatezne kamate na takozvanu preplatu iz konverzije, odnosno na preplatu koja je nastala kada se radio izračun konverzije 9 sukladno kalkulatoru te kada se sukladno čl. 19.c. ZID ZPK simulirala otplata CHF kredita u EUR-ski kredit. Tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o krediti prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata. Stav Suda EU iz gore navedene odluke C-567/20 više puta je potvrđen i od strane Vrhovnog suda RH (dalje: VSRH). Prvenstveno je taj stav VSRH već bio iznio u oglednom postupku (rješenje VSRH posl.br. Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020. godine, no također je taj stav VSRH i naknadno potvrdio recentnim rješenjem posl. broj Rev 1014/18 iz veljače 2022.g. Dakle, VSRH je ovom odlukom opetovano iznio svoj pravni stav vezano za konvertirane ugovore o kreditu te je nedvojbeno utvrdio da se ne mogu smatrati osnovanim potraživanja potrošača kao tužitelja i to jasno navodeći da je sklapanjem Dodatka došlo do udovoljenja njihovim tužbenim zahtjevima, dakle istom tužbenom zahtjevu koji je tužitelj postavio u ovom postupku. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom

među strankama. Iz zakonskog okvira određenog ZIDZPK/15, pravnih stajališta VSRH izraženih u odlukama posl.br. Gos 1/2019, Rev 1014/18, Revd 2021/2020 te iz odluke Suda EU C-567/20, proizlaze sljedeće okolnosti primjenjive na ovaj konkretni slučaj: Dodatak ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je, Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvoriste ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca, tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove te je tužitelj prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita. v. zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana 01.06.2007. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o namjenskom kreditu (str. 5-10 spisa), Izvadak iz zemljišne knjige (str. 11-13 spisa), rješenje o nasljeđivanju br. O-1464/2017 od 20. 6. 2017. (str. 14-16 spisa), presliku osobne iskaznice (str. 17 spisa), dopis od 12. 11. 2015. (str. 81 spisa), izračun konverzije na dan 30. 9. 2015. (str. 82-88 spisa), informativni izračun konverzije na dan 30. 9. 2015. (str. 89 i 90 spisa), prijedlog izmjene ugovora o kreditu (str. 91 spisa), Sporazum temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 10/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u eur (str. 168 i 169 spisa), promete po kreditu (str. 204-215 spisa), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu (str. 238 spisa), plan otplate (str.

239-255 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po vještakinji Kseniji Vrebac, te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

5. Tužiteljica Višnja Štengl je iskazala da je njezin suprug Dubravko Štengl sklopio sporni ugovor o kreditu u svrhu renoviranja stana u kojem su tada živjeli. On je bio klijent Zagrebačke banke i zaposlenik iste. Natalija Herkov bila je njegova osobna bankarica te su se njoj obratili vezano za kreditiranje u navedenu svrhu. Ista im je ponudila namjenski kredit u CHF kao najpovoljniji, iako je iznijela da postoji i kredit s fiksnom ratom otplate, no taj kredit je bio nepovoljniji u smislu da je bila veća otplatna rata. Dakle, nije ih nagovarala za ovakvu vrstu kredita, no zapravo je sugerirala da je to najpovoljniji kredit i oni su s povjerenjem to prihvatili. Ona je cijelo vrijeme pregovaranja pa sve do potpisivanja ugovora o kreditu bila u banci prisutna zajedno sa suprugom. Ističe da su oboje znali što znači valutna klauzula i bankarica im je pojasnila da otplata kredita može varirati ovisno o tečaju, no nije pojašnjavala pod kojim okolnostima i uslijed kojih kretanja na tržištu bi do toga moglo doći. Tada je zaključila da se navedeni kredit nudi kao povoljan obzirom na kratkoročni rok otplate zbog čega bi bila manja mogućnost da dođe do nekakvih promjena u otplati kredita. Ističe da je u nekom periodu otplate došlo do povećanja rate na skoro dvostruko. U odnosu na konverziju, ističem da ona za taj anex ugovora nije niti znala, odnosno njezin suprug je u to vrijeme bolovao od karcinoma, a otplata kredita je bila pri kraju te je on taj dodatak ugovoru zapravo sklopio bez njezinog znanja. Nije joj uopće poznato da bi ugovorom o kreditu bila ugovorena nadležnost nekog suda, no ističe da je isti sklopljen u poslovnici tuženika u Sisku, da ona živi u Sisku te bi joj i zbog financijskih razloga, obzirom da je u mirovini, a i zbog zdravstvenih razloga i starosne dobi predstavljalo problem odlaziti na sud u Zagreb vezano za spor ovakve vrste. Ne može se određeno izjasniti da li bi u tom slučaju uopće pokretala ovakvu parnicu. Navodi da nitko u banci nije ukazivao na rizičnost kredita ovakve vrste niti je uopće takvu riječ tko spominjao već upravo suprotno, ukazivalo se na činjenicu da je to kratkoročni kredit i da je zbog toga manja mogućnost da dolazi do kakvih promjena. Ističe da je ugovor o kreditu pripremila banka iz koje su ga pozvali da ga dođe samo potpisati. U vrijeme potpisivanja ona nije bila prisutna. O konverziji nije ništa znala. Visina njezine mirovine iznosi 240 eura, a u odnosu na njezine zdravstvene tegobe ističe da je imala karcinom te ima visok tlak i kronični išijas.

6. Uvidom u rješenje br. O-1464/2017 od 20. rujna 2023. utvrđeno je da se naknadno pronađena imovina iza pok. Dubravka Štengla, sina Milana, hrvatskog državljanina, iz Siska, Rimska ulica 2, rođenog 10. listopada 1958., umrlog 17. svibnja 2017., OIB: 52107443319, sastoji prava s osnove Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3207047697, partija broj: 7103226138 Zagrebačke banke d.d., te da se nasljednicom naknadno pronađene imovine pok. Dubravka Štengla, temeljem Zakona i nasljedničkih izjava, proglašava Višnja Štengl, iz Siska, Rimska ulica 2, OIB: 70984483209, supruga ostavitelja, u cijelosti.

7. Korisnik kredita koji je predmet ovog spora Dubravko Štengl preminuo je 17. svibnja 2017., a tužiteljica je rješenjem br. O-1464/2017 od 20. rujna 2023. proglašena njegovom zakonskom nasljednicom u odnosu na prava s osnove Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3207047697, partija broj: 7103226138 Zagrebačke banke d.d., pa stoga prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice nije osnova.

8. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda valja reći da se, sukladno odredbi čl. 49. st. 1. i 2. Zakon o zaštiti potrošača (čl. 3., Narodne novine br. 41/14, 110/15 i 14/19) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je odredbom čl. 55. st. 1. navedenog zakona propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

9. Nadalje, valja ukazati i na presudu Suda Europske unije *Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero* i drugi kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offo ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama. U toj je odluci sud zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena isključiva nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluga treba smatrati nepoštenom u smislu čl. 3. Direktive 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bila posebno pregovaranja te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. U konkretnom slučaju, kako proizlazi iz iskaza tužiteljice, a tuženik nije dokazao suprotno, Ugovor o namjenskom kreditu broj 3207047697 od 24. 7. 2006. je sklopljen prema unaprijed formuliranom obrascu o kojem se nije pregovaralo, te prednik tužiteljice nije imao utjecaja na njegov sadržaj, pa tako niti na sadržaj klauzule o nadležnosti.

11. Prebivalište prednika tužiteljice je u vrijeme sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207047697 od 24. 7. 2006. bilo u Sisku, zatim, prebivalište tužiteljice je u Sisku, a sud čija je mjesna nadležnost određena ugovorom (čl. 21. navedenog ugovora) se nalazi u Zagrebu, te bi dolaskom na sud u Zagreb tužiteljica zbog udaljenosti imala visoke troškove, a čime dolazi do znatne procesne neravnoteže ugovornih strana.

12. Također, odredbom čl. 19. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15 i 52/16) propisano je da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište.

13. Konačno, prema odredbi čl. 59. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23), u vezi s odredbom čl. 339. st. 2. ZPP, za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi, a iz Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207047697 od 24. 7. 2006. proizlazi da je sklopljen u poslovnoj jedinici tuženika u Sisku.

14. Stoga prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda nije osnovan.

15. Nadalje, presudom ovog suda br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024. utvrđeno je da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 3207047697, broj kreditne partije 7103226138 koji su 24. srpnja 2006. sklopili Dubravko Štengl kao korisnik kredita i prednik tužiteljice Višnje Štengl i tuženik, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF (toč. I.), naloženo je tuženiku da tužiteljici Višnji Štengl isplati iznos od 2.711,74 EUR sa zakonskom zateznom kamatom (toč. II.), naloženo je tuženiku da tužiteljici isplati zakonsku zateznu kamatu na iznos od 4.346,87 EUR i to od dana plaćanja svako pojedinog iznosa do 30. rujna 2015. (toč. III.), odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate iznosa od 2.941,39 eur sa zakonskom zateznom kamatom od 1. lipnja 2007. do isplate (toč. IV.), odbijen je zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate iznosa od 4.346,87 eur sa zakonskom zateznom kamatom (toč. V.), odbijen je zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate zakonske zatezne kamate na iznos od 2.711,74 EUR (toč. VI.), odbijen je zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate zakonske zatezne kamatu na iznos od 4.346,87 EUR od 1. listopada 2015. do isplate (toč. VII.) te je naloženo tuženiku da tužiteljici naknadi parnični trošak u iznosu od 962,50 eur sa zakonskom zateznom kamatom (toč. VIII).

16. Odlučujući o žalbama stranaka Županijski sud u Zagrebu je presudom br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025. potvrdio presudu Općinskog suda u Sisku poslovni broj P-314/2023-24 od 30. listopada 2024. pod točkama I., IV. ali samo u odnosu na glavnici, V. ali samo u odnosu na glavnici, VI. ali samo u odnosu na glavnici i VII. ali samo u odnosu na glavnici, izreke te je preinačio presudu Općinskog suda u Sisku poslovni broj P-314/2023-24 od 30. listopada 2024. pod točkom II. izreke u dijelu u kojem je naložena isplata glavnice iznosa od 2.711,74 eura, te je u tom dijelu odbio tužbeni zahtjev tužiteljice radi isplate iznosa od 2.711,74 EUR. Nadalje, Županijski sud u Zagrebu je rješenjem br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025. ukinuo presudu Općinskog suda u Sisku poslovni broj P-314/2023-24 od 30. listopada 2024. pod točkom pod točkama II. izreke ali samo u dijelu u kojem je dosuđena isplata zateznih kamata na ondje opisane glavnice iznose, kao i pod točkama IV. izreke ali samo u dijelu u kojem je dosuđena isplata zateznih kamata na ondje opisani glavnice iznos, V. ali samo u dijelu u kojem je dosuđena isplata zateznih kamata na ondje opisani glavnice iznos, VI. ali samo u dijelu u kojem je dosuđena isplata zateznih kamata na ondje opisani glavnice iznos, te pod točkom VII. te je u tim dijelovima predmet vratio sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

17. Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-5 od 3. 2. 2026. odbijen je kao neosnovan prijedlog tužitelja za dopunu i ispravak presude i rješenja Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-192/2025-2 od 2. rujna 2025. (toč. I.) dok je toč. II. ispravljena očita pogreška u pisanju presude i rješenja Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-192/2025-2 od 2. rujna 2025. i to na način da se u izreci odluke, u točki I. izreke rješenja, treći redak, između riječi: "glavnice iznose," i riječi "kao i pod", umeću još i riječi: "pod točkom III. izreke," i u obrazloženju odluke, na stranici 20, odjeljak 37, redak treći, između slova i brojki "točkama II.," i "IV., V., VI. i VII. izreke" umeće se još i brojka "III.,".

18. Dakle, presudom ovog suda br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024., u dijelu u kojem je ista postala pravomoćna 2. 9. 2025., utvrđeno je da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 3207047697, broj kreditne partije 7103226138

koji su 24. srpnja 2006. sklopili Dubravko Štengl kao korisnik kredita i prednik tužiteljice Višnje Štengl i tuženik, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF (toč. I.), odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate iznosa od 2.941,39 eur (toč. IV.), odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate iznosa od 4.346,87 eur (toč. V.), a za istaknuti je da navedenom presudom br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024., u toč. VI. i VII. izreke, prvostupanjski sud nije niti odlučivao o glavnici zahtjeva tužitelja već isključivo o zatraženim zakonskim zateznim kamatama.

19. Nadalje, pravomoćnom presudom Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025. odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice radi isplate iznosa od 2.711,74 eur, te, u konačnici, unatoč toč. 39. obrazloženja presude i rješenja Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025. (jer stranke obvezuje izreka, a ne obrazloženje sudske odluke), navedenom presudom i rješenjem, a niti rješenjem Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-5 od 3. 2. 2026., nije odlučeno o toč. VIII. izreke presude ovog suda br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024. (odluka o troškovima postupka), a niti jedna od stranaka nije zatražila dopunu drugostupanjske odluke u tom dijelu niti je od strane drugostupanjskog suda ista dopunjena po službenoj dužnosti, pa se stoga, sukladno odredbi čl. 377.a st. 5. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23), u vezi s odredbom čl. 339. st. 2. ZPP, ima smatrati da je žalba u tom dijelu povučena.

20. Stoga je i toč. VIII. izreke presude br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024. postala pravomoćna i nema mjesta ponovnom odlučivanju o zahtjevima stranaka za naknadom parničnih troškova nastalih do donošenja navedene presude.

21. Prema tome, predmetom ponovnog odlučivanja ovog prvostupanjskog suda, sukladno rješenju Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025., ispravljenom rješenjem Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-5 od 3. 2. 2026., je zahtjev tužiteljice za isplatom zakonske zatezne kamate na iznos od ukupno 10.000,00 eur.

22. U prvom redu valja reći da je tužiteljica, podneskom od 28. 6. 2024., nakon provedenog financijskog vještačenja, konačno precizirala tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate, toč. II., na način da je zahtijevala isplatu iznosa od 7.058,61 eur, sa zateznim kamatama, što znači da je za iznos od 2.941,39 eur, sa zateznim kamatama (od 1. 6. 2007. do isplate) povukla tužbu, a kojem djelomičnom povlačenju se tuženik protivio te je u dijelu radi isplate iznosa od 2.941,39 eur pravomoćno odlučeno presudom br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024. (jer je u tom dijelu navedena presuda potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025.), međutim, u dijelu radi isplate zatezne kamate na iznos od 2.941,39 eur, rješenjem Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025. (unatoč tome što je potvrđena presuda prvostupanjskog suda u dijelu radi isplate glavnice u iznosu od 2.941,39 eur, a kamata je sporedno pravo i ne može postojati bez glavnog potraživanja,) ukinuta je presuda ovog suda br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024. te stoga o zateznoj kamati na iznos od 2.941,39 eur, obzirom na protivljenje tuženika djelomičnom povlačenju, valja ponovno odlučiti presudom.

23. Dakle, odredbama čl. 193. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07,

84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23) propisano je da tužitelj tužbu može bez pristanka tuženika povući prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari, a tužba se može povući i kasnije, do zaključenja glavne rasprave ako tuženik na to pristane. Iz izjave tužiteljice o povlačenju tužbe očigledno je da tužiteljica više nema pravni interes za vođenje ove parnice u dijelu radi isplate zakonske zatezne kamate na iznos od 2.941,39 eur, no tuženik, koji se upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, se djelomičnom povlačenju tužbe protivi, pa stoga nije bilo mjesta donošenju rješenja o povlačenju tužbe u tom dijelu.

24. Nadalje, temeljem izvedenih dokaza te na temelju rezultata cijelog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

25. Nije sporno da je između prednika tužiteljice Dubravka Štengl, kao korisnika kredita, i tuženika kao kreditora 13. 1. 2016. sklopljen Sporazum temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015), konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR (dalje: Sporazum o konverziji), a kojim ugovorne strane potvrđuju da su 14. 7. 2006. sklopile Ugovor o kreditu broj računa 7103226138 u iznosu od 48.800,00 CHF, te dodatak ugovoru o kreditu od 13. 1. 2016., plativo u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja zajedno s ugovorenim redovnom kamatom, da se temeljem pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita Sporazumom o konverziji postiže sporazum o raspolaganju preplatom, da korisnik kredita potpisom Sporazuma o konverziji potvrđuje da je suglasan s izračunom konverzije koji mu je kreditor dostavio i da je suglasan da se konverzija kredita u CHF provede u skladu s dostavljenim izračunom konverzije (čl. 2. Sporazuma), zatim, da neotplaćena glavnica kredita u CHF u skladu s izračunom konverzije iz čl. 2. Sporazuma o konverziji iznosi 5.449,01 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 30. 9. 2015. iznosi 38.038,30 HRK (čl. 3. Sporazuma o konverziji).

26. Prema odredbi čl. 4. Sporazuma o konverziji, prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate, veći je od zbroja anuiteta/rata po kreditu u EUR u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR, računajući do dana 30. 9. 2015., a razlika predstavlja preplatu koja na dan 30. 9. 2015. iznosi 4.346,87 eur, što preračunato u kune po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan 30. 9. 2015. iznosi 33.175,65 kn. Prema odredbi čl. 5. st. 1. Sporazuma iznos utvrđen kao preplata iz čl. 4. Sporazuma prelazi zbroj anuiteta/rata po kreditu u eur preostalih na dan 30. 9. 2015., te se ovom preplatom podmiruje kredit u eur u cijelosti.

27. Odredbama čl. 323. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, dalje: ZOO) propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

28. Zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem pravomoćno utvrđene ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 3207047697, broj kreditne

partije 7103226138 koji su 24. srpnja 2006. sklopili Dubravko Štengl kao korisnik kredita i prednik tužiteljice Višnje Štengl i tuženik, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, nisu obuhvaćene obračunom u konverziji niti su uređene u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

29. Dakle, tužiteljici pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.) zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužiteljica plaćala više od početnog tečaja, bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Sporazumom o konverziji na temelju ZID ZPK/15.

30. Sud je na prijedlog obje stranke izveo dokaz financijskim vještačenjem po vještakinji Kseniji Vrebac koja je u svom pismenom nalazu i mišljenju od 18. 4. 2024. navela da razlika više plaćenih anuiteta zbog promjene tečaja CHF važećeg na dane plaćanja u odnosu na tečaj koji je važio na dan isplate kredita, ukupno u razdoblju otplate kredita od 01.09.2006. do 16.09.2015. iznosi 53.196,52 kuna, odnosno 7.060,43 eura. Razlika manje plaćenih anuiteta zbog promjene tečaja CHF važećeg na dane plaćanja u odnosu na tečaj koji je važio na dan isplate kredita, ukupno u razdoblju otplate kredita od 01.09.2007. do 15.09.2015. godine, iznosi -1.344,91 kune, odnosno -178,51 eura. Nadalje, navodi da je konverzija kredita provedena sukladno metodologiji propisanoj zakonskim odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN102/2015). Prilikom izračuna konverzije i sklapanja Sporazuma o konverziji kredita bili su uzeti u obzir sveukupni iznosi pojedinih kunskih uplata korisnika kredita do 30.09.2015., a sastavni dio tih uplaćenih iznosa tužiteljica prema tužbenom zahtjevu smatra preplatom, i to s obzirom na primjenu valutne klauzule u CHF u otplati kredita do konverzije. Dakle, u obzir su bile uzete sveukupne uplate, pa tako i preplate korisnika kredita. Nadalje, vještakinja navodi da se u trenutku konverzije sučeljavaju dva potpuno različita kredita, jedan sa valutnom klauzulom u CHF a drugi sa valutnom klauzulom u EUR, koje povezuje samo isplaćeni kunski iznos kredita i popis kunskih uplata na račun obveza CHF kredita do konverzije. Banka je za izračun efekata konverzije izradila simulirani otplatni plan za kredit s valutnom klauzulom u EUR valuti, sa kamatnim stopama koje su bile u primjeni za takav kredit. Na dan konverzije, 30.09.2015., prema tom otplatnom planu je ustanovljena nedospjela EUR glavnica koja postaje osnovica za novi stvarni otplatni plan kredita s valutnom klauzulom u EUR, u daljnjem razdoblju otplate kredita nakon konverzije. U razduživanju obveza za takve EUR mjesečne anuitete banka je iskoristila sve kunske uplate koje je korisnik kredita izvršio na određene dane od početka otplate pa sve do 30.09.2015. na ime obveza po CHF kreditu, a viškom ukupno uplaćenog iznosa, koji prelazi zbroj anuiteta po EUR kreditu preostalih na dan 30.09.2015., banka će podmiriti kredit u cijelosti i ostatak vratiti korisniku kredita uplatom na račun. Na taj način je pri izračunu konverzije uzeta u obzir valuta kredita (CHF-EUR). Međutim, pod uvjetom da su predmetne ugovorene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u originalnom ugovoru ništetne, tužitelj je u istom razdoblju za anuitete platio daleko veći iznos od onog koje bi platio pod uvjetom ništetnosti (razlika u uplati od 64.506,43 kuna). S tim da bi pod uvjetima ništetnosti, tužitelj na dan konverzije, prema početnom otplatnom planu došao do nedospjele glavnice u

iznosu od 5.281,18 CHF u protuvrijednosti od 24.327,39 kuna (5.281,18 x tečaj 4,606430), dok je prema realiziranom otplatnom planu, kao i sukladno čl. 3. Sporazuma o konverziji, nedospjela glavnica na dan konverzije iznosi 5.449,01 CHF, što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30.09.2015. iznosi 38.038,30 kuna. Jednostavno rečeno, tužitelj je dao je više novaca za 64.506,43 kuna (311.373,99 stvarne uplate - 246.867,56 potrebne uplate uz uvjete ništetnosti), da bi na dan konverzije uz konvertiranu glavicu završio u lošijem položaju nego da nije konvertirao kredit i da je nastavio plaćati obveze po osnovnom ugovoru, te ostvariti povrat više uplaćenih sredstava na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Taj iznos preplaćenih sredstava mu konverzijom nije vraćen. Konverzijom je ustanovljena nova glavnica u iznosu od 3.656,36 EUR, što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30.09.2015. iznosi 27.905,62 kuna. Zbroj anuiteta otplatnog plana kredita sa valutnom klauzulom u EUR ukupno do 30.09.2015. iznose 37.516,37 EUR. Zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNBa na dan uplate, iznose 41.863,24 EURA. Preplata EUR anuiteta iznosi 4.346,87 EURA (41.863,24 - 37.516,37), protuvrijednost uz tečaj EURA na dan konverzije od 7,632078 iznosi 33.175,65 kuna. Prema Izračunu konverzije, višak uplate za EUR anuitete u simuliranom otplatnom planu iznosi 4.346,87 EURA (Sporazum o konverziji, čl. 4). što prema tečaju EUR-a na dan konverzije iznosi 33.175,65 kuna. Isti višak predstavlja razliku između ukupno uplaćenog u korist partije EUR kredita i ukupno dospjelih obveza za EUR kredit do konverzije 30.09.2015. Taj iznos preplate, sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, se u konkretnom slučaju predmetnog kredita koristio za konačno zatvaranje kredita koji je konvertiran i konvertirana glavnica na dan 30.09.2015. iznosi manje od preplate, odnosno 3.656,36 EUR.

31. Vještakinja Ksenija Vrebac je na ročištu za glavnu raspravu održanom 23. rujna 2024. iskazala da u cijelosti ostaje kod svog nalaza i mišljenja od 18.4.2024. U odnosu na eventualni izračun umanjenja iznosa preplate u slučaju da se utvrdi ništetna ugovorna odredba vezano za valutnu klauzulu za iznos preplate koji je banka utvrdila u konverziji, ističe slijedeće: u izračunu konverziji je isplaćena glavnica kredita koji je imao valutnu klauzulu u CHF pretvoren u kredit sa valutnom klauzulom u valuti eur te su u simuliranom otplatnom planu sa istim rokom otplate primjenjuje kamatne stope koje su važile za kredite sa valutnom klauzulom eur. Sve kunske uplate koje su bile izvršavane u korist CHF kredita su obračunate u eur, prema tečaju na dan uplate. Razlika između zbroja svih zaduženih anuiteta do konverzije i svih uplata za iste anuitete koji su izraženi sada u eur valuti predstavlja taj višak uplate koji je naveden u sporazumu o konverziji. Sa tim viškom uplate sukladno zakonskim propisima banka je bila dužna sve naredne anuitete nakon konverzije podmiriti u iznos od 50 % dok se preplata ne potroši ili u ovom slučaju konkretno zatvoriti u cijelosti neuplaćenu glavicu, a višak upaliti na račun korisnika kredita. Preplata koja je bila ustanovljena u konverziji na dan 30.9.2015.g ukoliko bi se oduzimala od preplate koju je korisnik kredita izvršio na ime primjene valutne klauzule u CHF bi se po njezinom mišljenju trebala oduzimati od mjesečnih iznosa preplate koji su navedeni u izračunu tablice broj 1. i to od najmlađih preplata počevši od posljednje preplate pa nazad dok se ne iskoristi ukupan iznos, a sve ostale utvrđene preplaćene iznose po mjesecima koje kreću od samog početka otplate kredita FINA ili banka bi trebali na sam

dan isplate utuženog iznosa izračunati zakonsku zateznu kamatu. Prije svega, izračun zakonske zatezne kamate sve pojedine mjesečne iznose preplate nije moguće obračunati ranije nego što bi došlo do same isplate, nepoznat je datum isplate, a kao drugo, preplata koja je utvrđena u konverziji ustanovljena je 30.9.2015. i ona osobno smatra da bi se ona trebala oduzimati od najpribližnijih datuma mjesečnih preplata koji su ustanovljeni na ime preplate s osnova valutne klauzule odnosno početi sa 2015. i ići unazad dok se ta preplata ne iskoristi u eventualnom prijeboju. Kada bi sudski vještak bio zadužen izračunati zakonsku zateznu kamatu za sve izračunate mjesečne iznose preplate s osnova valutne klauzule koji su prikazani u predmetnoj tablici tada bi taj obračun bio izrazito opsežan jer za svaku pojedinu stavku koja datira od primjerice 2006. do danas bi se u obračunatu zakonske kamate trebalo primijeniti sve promjene zakonske kamatne stope koje su se mijenjale svakih 6 mj. te bi za svaku pojedinu mjesečnu preplatu izraženu u tablici, izračun obračunate kamate bi se pretezao na nekoliko stranica papira, sve ukupno to bi bilo preko 100 stranica vještačenja.

32. Stranke nisu imale prigovora matematičkom izračunu vještakinje Ksenije Vrebac te sud nalaz i mišljenje navedene vještakinje u cijelosti prihvaća kao stručno i obrazloženo.

33. Dakle, nalazom i mišljenjem vještakinje Ksenije Vrebac utvrđeno je da razlika više plaćenih anuiteta nastala uslijed promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je važio na dan isplate kredita odnosno preplata temeljem nepoštene i ništetne odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207047697 od 24. 7. 2006., u dijelu u kojem je ugovoreno da se anuiteti vežu uz valutu švicarski franak, iznosi 7.060,43 eur, a koji izračun između stranaka nije sporan, međutim, utoliko što tužiteljica zahtjeva isplatu zatezne kamate na iznos od 7.058,61 eur (ističući da zahtjev precizira sukladno nalazu i mišljenju vještaka uz isključenje zatezne kamate na anuitete u iznosu od 1,02 eur s datumom dospijeca 1. 3. 2008. i u iznosu od 0,80 eur s datumom dospijeca 1. 10. 2008.), tužiteljici je sukladno odredbama čl. 1111. i čl. 1115. ZOO, u vezi s odredbama čl. 29. ZOO, dosuđena zatezna kamata na iznos od 7.058,61 eur (utvrđen po osnovi preplate koja proizlazi iz nepoštene i ništetne odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207047697 od 24. 7. 2006.), po mjesecima kako to proizlazi iz izreke presude, i to od datuma plaćanja svakog pojedinog anuiteta, također sukladno nalazu i mišljenju financijskog vještaka, do izvršene konverzije kredita (30. rujna 2015.).

34. Stoga je odlučeno kao u toč. I. izreke presude, a u preostalom dijelu je tužbeni zahtjev tužiteljice odbijen kao neosnovan (toč. II. i III. Izreke).

35. Prigovor zastare nije osnovan jer je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu (u predmetu br. P-1401/12) 4. 4. 2012. prekinut tijek zastare sukladno odredbi čl. 241. ZOO te je pravomoćnim okončanjem navedenog spora – donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-6632/2017-10 od 14. 6. 2018. zastara počela teći iznova, a vrijeme proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru (čl. 245. st. 1. ZOO), pa imajući u vidu da je tužba podnesena sudu 13. 6. 2023., te da je tužiteljica tek provedenim vještačenjem utvrdila točnu visinu tužbenog zahtjeva u dijelu radi isplate, za zaključiti je da temeljem odredbe čl. 255. ZOO nije nastupila zastara utuženog potraživanja.

36. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP odnosno obzirom na djelomičan uspjeh stranaka, a imajući vidu i da je

presudom Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025. odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu radi isplate iznosa od 2.711,74 eur, te da u ovom ponovljenom postupku sud odlučuje o troškovima nastalim nakon donošenja presude ovog suda br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024., obzirom da presudom i rješenjem Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-2 od 2. 9. 2025., a niti rješenjem Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-192/2025-5 od 3. 2. 2026.) nije izrekom odlučeno o toč. VIII. izreke presude ovog suda br. P-314/2023-23 od 30. 10. 2024. (odluka o troškovima postupka).

37. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Sanda Navara Sladović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:

1. tužiteljici po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-ed977**

Kontrolni broj: **00f8a-2422d-fc6fc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.